Ліси шумлять, так шумлять ліси —
день і ніч... день і ніч... Я глибоко в домі,
в незнайомому домі роками сиджу безмовний,
а ліси шумлять, полонені собою, німо кочують,
пориваються вгору злетіти — і падають...
Як шумлять! Гойдаючи поруч із місяцями,
навіки забутими і вже не видними,
мокрих і темних дірчастих нічних дятлів.

Ліси шумлять, так далеко шумлять
і розхитують крихітну хатку,
що дверима рипить на вітрі за мальви ховається,
до нестями вдивляючись в них —
хоч пам'яттю втриматися у цьому світі...
Я хочу в неї, зайду — вона знову побільшає й побілішає,
там, поміж сосон та вільх, мама моя покинута,
прибита опівнічним морозом, хитається в гомоні хвойному,
і тільки в рухливій тіні від лампи
видко, як листопад хоче вкрасти собі її серце,
а сама вона висівається, наче маківка, в мокрі луги.

Ліси шумлять, шумлять і шумлять ліси;
чую: хтось поруч проходить і не озивається,
не бачу його і не можу торкнутися —
аж за видноколом щезають білі коні без вершників.